Apie parodą

S. Gedos poezijoje jaučiamas nuolatinis ryšys tarp to, kas buvo dar priešistorėje, ir šiandienos; ieškoma universalios mitinės atminties, supinamos senosios lietuvių literatūros, Rytų poezijos, Viduramžių dailės, Biblijos, senųjų kultūrų mitologijos. Žemė, kosmosas ir žmogus suvokiami kaip lygiaverčiai partneriai, giedama giesmė gyvybei. Kalbėdamas apie nuolatinį pasaulio atsinaujinimą lyrinis subjektas pats nuolat keičiasi, persikūnija, tuo pačiu metu būna keliose laiko ir erdvės juostose: jam lygiai svarbu mitas, istorija ir asmeninė, kasdienė patirtis.

Viena svarbiausių S. Gedos kūrybos temų yra pasaulio gyvastingumas, gaivalingumas, nuolatinis atsinaujinimas ir nuostaba tokio pasaulio akivaizdoje. Dažnai eilėraštis tampa pradžios, ištakų (viso pasaulio, tautos, kalbos ar kokio nors daikto), netikėtų tarpusavio ryšių ieškojimu. S. Gedai apskritai svarbu etimologija, kilmė, jis mėgina rasti arba mistifikuoti (sukurti ir pateikti kaip tikrą) atskiro žodžio, gramatinės formos atsiradimo kelią. Neretai tarsi siekiama atkurti pirmykštį kalbos gausmą, žaidžiama kalbos garsais, derinamas žodis ir piešinys.